

frem med, hvad hun vidste, og var „et spillende Liv“. I Levene med sine mange Brødre var hun altid den toneangivende, og tidlig gav hun saaledes Bevis paa sit Væsensmærke: den fremragende Personlighed.

„Faderen var en udmærket flink Historiker, og fra sine tidligste Aar har hun fra hans Ord indsøget alt, hvad hun kunde faa som Næring for sin livlige Aand. „Da jeg var 12 Aar, begyndte jeg at notere,“ sagde hun en Gang til mig, „fra den Tid slap jeg aldrig en Bog, uden at jeg havde nogle Notitser tilbage,“ disse Notitser vare for evigt bundne til hendes glimrende Hukommelse, der hverken kunde slippe et Aarstal eller et Navn, som hendes Erindring en Gang havde optaget.“*)

16 Aar gammel kom hun til *København* for at uddanne sig til Lærerinde. Hun kom i Huset hos en Fru Søborg, der var begavet med et ualmindeligt Fond af Humør og Vid; dette fandt i fuldeste Maal Genklang hos Johanne Futtrup og bidrog maaske noget til at udvikle hos hende denne rige Naturgave, der til hendes seneste Tid var til saa megen Forfriskelse og Oplivelse for dem, der kom i Berøring med hende. Straks tog hun fat paa sit Studium med Fynd og Klem, men hun vilde helst søge sine Kundskaber ad egne Veje, og hun var en saadan Modstander af alt Eksamensvæsen for Kvinder, saa hun erklærede, at ingen virkelig Grundighed kunde naaes under et Eksamensstudium.

Da hun var 18 Aar, blev hun opfordret til at hestyre en større Pigeskole i *Hjørring*, efter en Del Betæneligheder modtog hun Tilbudet og vandt der i fuldeste Maal Forældrenes og Elevernes Tillid og Kærlighed, og det var en stor Skuffelse for disse, da hun efter 6 Aars Forløb igen forlod Byen, idet hun følte, at hendes egen Udvikling trængte til andre Forhold. Saa drog hun igen til *København* for at erhverve sig større Kundskabsfylde og Udvikling. Under hendes Ophold i *Hjørring* var det, at Søren Kirkegaard vakte den stærke aandelige Bevægelse, der satte saa dybt et Præg paa saa manges aandelige Liv. Ogsaa Johanne Futtrup med sit dybe sandhedssøgende Sind og Hjerte grebes med hele sin Sjæl deraf, og i flere Aar stillede hun sig i Opposition til vort Kirkeliv og Ordets Forkyndelse, som det lød fra Præsterne, hvem hun, lig Søren Kirkegaard, betragtede som utro Hyrder. Præget af Søren Kirkegaards Alvorskrav forlod hende aldrig, men hun vandt igen — ved *Grundtvigs* Livssyn og Forkyndelse — Lys, Fred og Glæde i Kirkesamfundet og

*) Af Fru Johanne Vogts Nekrolog.